

[Wamberg.]

Et helt afgørende spørgsmål for vurderingen af, om domstolsprøvelser nu også er så nødvendige, som fremskridtspartiet mener, når talen er om, at myndighederne fjerner børn fra deres hjem, må være, om bestemmelserne på dette område i loven om børne- og ungdomsforplejning har været tilstrækkelige. Det kan straks fastslås, at der eksisterer en aldeles overvældende dokumentation for, at retsbeskyttelsen for børn og forældre over for fejlagtige børneværnsafgørelser i henhold til denne lov har været aldeles utilstrækkelig.

Der findes f. eks. næppe nogen i denne sal, der ikke bekendt med, at der eksisterer en række minoritetsgrupper i dette land, der om nødvendigt med udenomsparlamentariske midler ønsker det bestående samfund undergravet og omstyrtet, grupper, som i ikke ringe grad benytter mindreårige børn i deres indættede kamp mod det bestående samfund. BRIS, Børnemagt, Mentalhygiejnisk Forening og Christiania er blot nogle af de grelleste eksempler på grupper, der med støtte af skatteydermidler uantastet af socialministeren, børneværn og social ankestyrelse for slet ikke at tale om politi får lov at overtræde den eksisterende lovgivning, der netop skulle beskytte vore børn og sikre dem trygge og sunde opvækstbetingelser.

Vi hører i tide og utide en speciel kategori af pædagoger skribe op om, at børn helst straks efter fødslen skal anbringes i institutioner for at sikre, at de opdrages til den rette indstilling over for samfundet. Ja, man går endda så vidt som til at påstå, at forældre er uegnede til at opdrage deres egne børn. Denne påstand begrundes bl. a. med, at forældre ikke har fornøden pædagogisk uddannelse og derfor mangler forudsætningerne for at opdrage børn på rette måde.

Flertallet har vel hidtil i det hellige, ukrænkelige demokratis navn taget relativt let på den udvikling, der i de senere år i stigende grad er blevet behandlet i offentlige medier, aviser, radio og tv. Vi har vel alle følt os mere eller mindre sikre på, at familie, forældre og børn var nogenlunde sikrede dels gennem grundlovens §§ 71 og 72, dels gennem loven om børne- og ungdomsforplejning. Denne opfattelse må vi i dag erkende er forkert. Socialministerens besvarelse at mit spørgsmål her i salen den

26. november vedrørende Birgittesagen fra Rødovre var så utilfredsstillende, at mit parti tilsluttede sig, at hele problematikken omkring fjernelse af børn fra deres hjem blev gjort til genstand for en mere dybtgående drøftelse her i tinget.

Når jeg betegner ministerens svar som utilfredsstillende vedrørende den konkrete sag, skyldes det specielt to ting. Svaret afslørede, at et barn i dette land i realiteten ikke har nogen form for reel retsbeskyttelse. Børneværnet i en kommune, i dette tilfælde Rødovre, har efter en henstilling fra hospitalet i Glostrup om at være moderen behjælpelig med barnets pasning hjulpet på den måde, at man to dage efter, at moderen var kommet hjem med dette ønskebarn, stjæler det op af vuggen og anbringer det på en institution. Det er nu 3½ år siden. Først efter at have begået dette grove myndighedsmisbrug begyndte børneværnets sagsbehandlere at skaffe dokumentation for, at § 28-fjernelsen var berettiget. Der er skrevet alenlange rapporter, der i vidt omfang indeholder konstruerede udokumenterede postuler, der skal tilsløre børneværnets magtmisbrug. Forældrene protesterer, børneværnets afgørelse stadfæstes, afgørelsen appelleres til den sociale ankestyrelse, der rutinemæssigt stadfæster børneværnets afgørelse. Endelig kommer sagen for landsretten, der også rutinemæssigt stadfæster og ingen hensyn tager til de i sagen foreliggende erklæringer fra sagkyndige, men praktisk taget udelukkende citerer lange erklæringer fra forstanderinden på det børnehjem, hvor Birgitte var anbragt. At samme forstanderinde er uden uddannelse af nogen art, generer øjensynligt ingen af de såkaldte kompetente myndigheder.

Da der så via Ekstra Bladets, B.T.s og regionalradioens indsats bliver interesse for sagen, hvad sker der så? Den hovedansvarlige, socialinspektør Anders Koch, giver en tilsyneladende omhyggelig redegørelse i radioen den 21. november. Der er blot den særdeles kompromitterende hage ved hans redegørelse, at den for mere end 90 pct.s vedkommende var usand, men det kan naturligvis kun de få, der har ulejlighet sig med at sætte sig ind i sagens akter, vide, og det har socialministeren efter sin udtalelse hverken myndighed til eller fundet det ulejligheden værd at gøre, for — jeg citerer fra ministe-